

Emmauslägret gav ökad medvetenhet

Länge leve Queen!

MÄKTIG MUSIK Projektkören med solister och proffsiga musiker bjöd på musikalisk fest på Stallahalla.

Foto: Stefan Öhberg

Ministern
om rektorsvalet

4

Berusad krockade
i Saltvik

5

KRÖNIKAN Alexandra Grahm om kroppens komplexitet

Länge leve Queen Johanna och projektkören!

STJÄRNOR Dansarna Charlotte Zettergren och Parva Pirzadeh flankerar soliststjärnorna Jan "Walle" Wahlsten och Carola Larsson. Wahlsten imponerade stort på Nyans recensent.

Foto: Stefan Öhberg

KONSERT A Tribute to Queen. Projektkören. Producent: Johanna Grüssner. Solister: Carola Larsson, Leonarde Brändström, Andrea Mattsson, Simon Påvals, Jan "Walle" Wahlsten. Kapellmästare: Michael Ottosson. Musiker: Nicklas Thelin, Andreas Jacobson, Jonas Lindberg och Marcus Helander.

TEXTEN FORTSÄTTER

Förväntningarna är höga hos publiken. Många har hört Projektkörens tidigare två uppsättningar av A Tribute to Queen och succén Lejonkungen, många har släktingar, grannar, och kolleger i den hundrahövdade kören.

Projektkören, kören Tonfallet från Jakobstad och elever från Ålands musikinstitut har övat, övat och övat. Nya och nygamla solister har putsat på rösterna och movesen.

Eldsjälen **Christian Ekström** på Stallhalla i Finström har förverkligat sin vision och byggt ut läktaren så den nu rymmer hela tusen personer och ölkranarna har fyllts på. En åkerteg intill Stallhalla har gjorts i ordning till parkering för publikanstormningen. Fem bussar har bokats från Mariehamn. Två föreställningar är helt slutsålda.

Redan en timme innan inläpp ringlar köerna långa till fredagens konsert. En halvtimme innan river förbandet Angstbadan igång.

Solen skiner och en frisk sunnanvind river i träden. Det blir lite gruffigt i publiken innan de som kommer sist får trängas in för att få sittplatser.

Det krävs driftiga eldsjälar, entusiastiska körsångare och en modig producent för att förverkliga en storproduktion som A Tribute to Queen. Kultur-Åland är ett stort tack skyldig åt **Johanna Grüssner**

LEDDE SKUTAN Dirigenten Johanna Grüssner förde storsatsningen i hamn.

Foto: Stefan Öhberg

FINA SOLISTER Jan "Walle" Wahlsten, Simon Påvals, Andrea Mattsson, Leonarde Brändström och Carola Larsson stod för hög musikalisk underhållning.

Foto: Stefan Öhberg

som både har modet och förmågan att dra ett jätteprojekt som detta i land.

Det är musikunderhållning på hög nivå.

Magin med Queens musik ligger i att den är så genre- och gränsöverskridande. Under de dryga 20 år som det brittiska succébandet med Freddie Mercury som excentrisk sångare fanns spelade man musik med drag av rock-

abilly, soul, funk, disco, pop, opera, gospel och vaudeville.

Glamrock och arenarock må vara föraktade idag, men inför Queen och king Mercury kapitulerar de flesta. Musiken är omväxlande och oväntad, så oväntad den nu kan vara med megahits som både kidsen och mormor kan utantill.

Queens utmanande musik med breda, fläskiga körmattor

KRÄCKA Simon Påvals har en röst som håller för stora arenor.

Foto: Stefan Öhberg

är ett tacksamt material för en körarrangör att ta sig an. Michael Ottosson gör det med all heder.

Efter en lite grötig inledning gav en mindre ensemble ur kören kör första akten igång med låten Innuendo. Kör och orkester får musice-ra live med Freddie Mercury himself sjungande från sin himmel på en original ljudfil. Kul grepp!

I Crazy Little Thing Called Love med musikaliska referenser till Elvis Presly visar solisten **Leonarde Brännström** vilket fullblodsproffs han är. Genom hela konserten berör han med sin sång. Han har "det", karsiman, utstrålningen som får honom att gå genom rutan också fast

där inte finns någon. Han har något han vill berätta för publiken och vi lyssnar mer än gärna.

Solisten **Andrea Mattsson**, ny för den här uppsättningen, ser ibland lite osäker ut, men rösten är det inte några fel på. En härlig varm, lite beslöjad soulröst med stora resurser och genuin musikalitet som hon visar bland annat i Somebody to Love och Under Pressure.

Carola Larsson är en rutinerad scenräv och det märks. Hon är som fisken i vattnet på scenen också inför storpublik. Showar, sjunger, dansar fullkomligt närvarande och hemma i sig själv. Det märks att hon njuter av det och då kan publiken göra detsamma.

Simon Påval har vi inte tidigare sett i sådana här musikaliska sammanhang, men han har en stor röst med kräcka i som håller för stora arenor. Några lite otydliga insatser, men överlag är det pang på och fullt ös. Riktigt i sitt esse är han i Hammer To Fall.

Konsertens riktigt stora utropstecken är solisten **Jan "Walle" Wahlsten**, för dem som inte lyssnat på hårdrockbandet Deafmates, är han helt okänd. Det borde vara böter på att sitta inne med en sån röst så länge och inte uppträda för den stora allmänheten. Så mycket röst, så mycket känsla i en så liten kropp. Han är självklar och

strålande på scen, en verklig stjärna. Tack Johanna Grüssner för att du upptäckte honom och tog honom med i uppsättningen!

I den andra akten lägger hela produktionen i ett par växlar till, i takt med att mörkret sänker sig över Stallhalla. Hitsen haglar och publiken tackar med mer engagemang. I Want To Break Free, Another One Bites the Dust, Radio Ga Ga, Having a Good Time, We Will Rock You, The Show Must Go On - man vill ställa sig upp och dansa och sjunga med, men det är bara någon enstaka som gör det.

Rent magiskt förtätat blir det när Johanna Grüssner själv sjunger mäktiga och starka Who Wants To Live Forever med den maffiga kören i bakgrunden och fullt ös på pyrotekniken bakom kören.

Pyrotekniken av Johan Hol-
länder gör sitt till, ovanligt
uppseendeväckande och bra
tjatmat med musiken. Jag svär
lite över att tidningens foto-
graf försvann vidare ut i Kul-
turnatten. Den åländska pu-
blikan har blivit bortskämd
med fina fyrverkerier, men
det här är verkligen ovanligt
häftigt och läckert.

Musikerna skulle vara värda ett kapitel för sig. Det är tajt och snyggt, utan att bli för polerat. Flera gitarrsolon imponerar stort. Dansarna Pirva Pirzadeh och Charlotte Zettergren bidrar, även de, mycket till den proffsiga helheten.

Ja och så kören då, vad jag tycker mig ana låååångt där ute på vattnet så ser de ut att trivas stort. De är väldigt många, de får mycket ljud ur sig, de har lärt sig en väldig massa noter utantill. Johan-

na Grüssner håller skutan flytande. Det är imponerande hur bra det funkar rent musikaliskt och rytmiskt trots det stora avståndet till orkester och solister. Ibland är klangen lite väl burkig för min smak, om det beror på ljudtekniken är jag inte kvinna att avgöra.

Här kommer mitt enda
aber in och jag har sparat
det till sist: Stallhalla är en
fantastisk spelplats, men jag
tycker den flytande scenen
funkar dåligt. Den är på tok
för långt borta från publi-
ken. Här har vi en fantastisk
glamrock-produktion, som
delvis är baserad på en stor
och mäktig kör, men vi ser
knappt deras ansiktsuttryck,
vi känner inte vinddraget
från hundra röster när de
blåser på för fullt. Det är
synd.

Katarina Gäddnäs

katarina.gaddnas@nyan.ax

